

отиде тичешкомъ на Фуршь: вдовицата и любовниците ѝ не бѣхася върнали, нито дѣдо Леонардъ. Слугинята му каза чи една млада дѣвойка и едно момче были ходили да го тръсятъ, но чи, като не ги познавала, тя не рачила да ги приемне, и была имъ съвѣтовала да идатъ на село Меръ.

— Чи защо пакъ ся отказахте да ги приемнете? Каза Германъ съ единъ особитъ тонъ. Да ни бы жителитъ на това село да сж толкозъ недовѣрчивы, щото да не отварятъ на ближніитъ си вратата?

— Чи какво да ти кажа? Отговори слугинята; въ еднѣ кѣщѣ богатѣ като тази треба наистинѣ человекъ да си зема добръ мѣрkitъ за предопазваніе отъ вѣчко. Азъ съмъ отговорна за вѣчко когато отсѣтствуватъ господаритъ, и не мога да отварямъ на когото и да е.

— Това е единъ лошъ обычай, каза Германъ, и азъ быхъ предпочель да съмъ по-добръ сиромахъ отъ колкото да живѣѣ така въ постоянтъ страхъ. Сбогомъ, дщерко! Сбогомъ и на вашето лошо село!

Той побърза послѣ да земе свѣдѣнія въ околнитъ кѣщѣ, и ся научи чи нѣкои си видѣли овчаркѣтѣ и момчето. Понеже момчето бѣше тръгнало отъ Белеръ съвсѣмъ ненадѣйно, безъ времянѣ, само съ еднѣ синѣ върхнѣ дрехѣ, мал-